

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Het visioen van Jesaja zal werkelijkheid worden

DE toestand waarin de mensheid zich tegenwoordig bevindt is, zoals wij al dikwijls gezegd hebben, erg betreurenswaardig. De mensen volgen een weg die hen tot bittere teleurstellingen leidt, zelfs als hij opgeuisterd is met wellusten die hun enkele ogenblikken onecht genot en geluk bezorgen, die echter gevolgd worden door pijnen, tranen en een diepe morele en fysieke ellende.

Er is een andere weg, een prachtige weg, die ons allereerst door de profeten getoond werd en daarna door onze geliefde Verlosser. Door de goddelijke genade plaatst hij voor de mensen een toekomst vol geluk. Dat is wat de Eeuwige hun voorbehoudt in het herstel van alle dingen. De profeten hebben van tevoren prachtige beelden van deze gezegende tijd gezien, zulke nauwkeurige en zulke aanmoedigende beelden dat kunstschilders ze op doek hebben gezet. Iedereen kent het beeld van Jesaja, waarop men een kind ziet dat wilde dieren leidt, en de koe en de berin die samen grazen. De profeten hebben deze beelden gezien niet met hun lichamelijke ogen, maar door Gods geest, en zij hebben het visioen gehad dat de tijd zou komen waarin vrede op aarde zou heersen.

De mensen spreken veel over gerechtigheid, vrede, liefde, broederschap tussen de volkeren, vrijheid, gelijkheid, rust en veiligheid, dit alles in pompeuze redevoeringen. Maar zij stellen zich tevreden met redevoeringen en tonen in de praktijk niet wat tot de realisatie van dit programma zou kunnen leiden. Terwijl de profeten deze dingen hebben gezien. Zij hebben zelfs door de geest van God de stem gehoord van degenen die later zouden zeggen: "Kom, laten we naar de Berg van de Heer gaan, naar het Huis van de God van Jakob, opdat Hij ons Zijn wegen leert en wij zijn paden bewandelen." Natuurlijk was het een visioen van een verre toekomst; maar het zal werkelijkheid worden als logisch vervolg van het prachtige werk dat onze dierbare Verlosser op aarde is komen verrichten. En de tijd van deze verwezenlijking is nu aangebroken.

Wij weten dat de Allerhoogste op de aarde eerst een beschermende cherubijn met uitgestrekte vleugels had aangesteld, belast de mensen te leiden, hen te beschermen en hun al Zijn welwillendheid te geven. In plaats daarvan heeft deze cherubijn zijn mentaliteit en zijn gevoelens verdorven, omdat hij een apart rijk wilde hebben om over de mensen te heersen. Hij heeft de mensen op zijn slechte weg meegesleurd en ook een

deel van de heilige engelen, die demonen zijn geworden. Het resultaat is de toestand die wij nu voor ogen hebben: volledig verblinde en verdorven mensen die in een verschrikkelijke ellende verkeren. Hun valt een beetje genot ten deel, zoals ik hoger gezegd heb, en daarna de veroordeling, de tranen en de dood.

De gevallen engelen die in deze vicieuze en helse cirkel gevangen zijn, kunnen zich niet bevrijden van de satanische invloed. Sommigen vinden er zelfs plezier in zich met de mensen te vermaken en hun allerlei angsten en terreur te doen verduren. Dit uit zich door allerlei duistere manifestaties, dromen, nachtmerries en allerhande suggesties. De mensen lijden erg onder al deze invloeden, die zij voelen door de macht van de duivelse geest. Sommigen worden er zelfs zodanig door geobsedeerd, dat zij dement worden en alle controle over hun gevoelszenuwen verliezen.

Deze duivelse suggestie is het ongelukkig deel voor de mensheid en iedereen wordt er min of meer door aangetast. Wij zullen ons nooit uit deze greep kunnen bevrijden, als we de goddelijke genade niet bezitten die deze schadelijke macht kan compenseren en ons verlichting en zegen brengt. De apostel Paulus heeft de zaken in de juiste context geplaatst. Hij verklaart dat wij niet alleen te strijden hebben tegen vlees en bloed, maar ook tegen de boze geesten die in de hemelse oorden zijn, dus de gevallen engelen die de mensen voortdurend kwelen. Dit maakt dat sommige mensen ieder ogenblik angst voelen. Anderen worden als het ware door deze verschrikkelijke macht aangedreven om slechte daden te doen. Nadat ze die gedaan hebben, voelen ze zich op een andere manier gekweld door dezelfde slechte geest, die hun angst komt aanjagen door hun te zeggen: "Je bent verloren, veroemd."

Wij kunnen vanaf dat ogenblik begrijpen wat een verschrikkelijke invloed deze duivelse greep op de mensen heeft en uit welke afschuwelijke toestand onze geliefde Verlosser ons heeft gehaald door zijn prachtige school voor ons te openen. Daar kunnen we ons hart veranderen, ons karakter hervormen en de suggesties van de tegenstrever met succes weerstaan. Van de boosdoeners die wij waren, kunnen we weldoeners, altruïsten en legale wezens worden, die onder de controle van Gods geest staan. In deze situatie krijgen we de nodige hulp vanwege de Allerhoogste en wij kunnen kinderen van God worden, geplaatst onder Zijn hoge bescherming en die van Zijn welbeminde Zoon.

Uit wat voorafgaat, beseffen we dus, dat wij van ver moeten komen. Ook hoe noodzakelijk het is deze heerlijke lessen ter harte te nemen. Wij kunnen dan de hand van de hulpvaardige, tedere, beminnelijke en liefdevolle Meester voelen, die nooit berispt, want hij is altijd bereid om ons te helpen onze oude gewoonten te overwinnen. Hij verzekert ons de overwinning. We zouden dus dwaas zijn ons verder op de fatale helling te laten afglijden, die ons tot in het diepste van de afgrond zou leiden, terwijl wij, als wij willen, de Almachtige kunnen benaderen. Wij kunnen de beminnelijke druk van Zijn vaderlijke hand voelen en Zijn stem horen die ons zegt: "Mijn zoon, geef mij je hart en dat je ogen zich behagen in mijn wegen."

Onze geliefde Verlosser zegt ons van zijn kant: "Kom tot mij, u allen die bewerkt en belast bent." Inderdaad, wij waren zeer vermoeid, bewerkt, belast, ruw behandeld en voortdurend gekweld. Wij hebben allerlei nadelige indrukken gekregen door de geest van de tegenstrever, die diepe sporen in onze ziel hebben nagelaten. Wij waren als de alcoholist of de opiumroker die, als zij wakker worden, zeggen: "Ik wil nog meer", want, als we een gewoonte aangenomen hebben, maakt ze deel uit van ons karakter. Daarom, als we ons van een slechte gewoonte willen ontdoen, hebben we alle moeite om ertoe te komen, wegens de geest van de wereld, die subtiel is en ons gemakkelijk inpakt. Maar met de hulp van de Heer wordt alles gemakkelijk.

In de wereld is alles slechts schijnheiligheid en leugen, er is niets waarachtigs. Al wat de tegenstrever ons aanbiedt, is alleen maar wind. Dit zijn dingen die voorbijgaan en alleen maar ontgoocheling, spijt en afkeer achterlaten. Al de duivelse wijsheid die in de wereld wordt aangeprezen en nageleefd, leidt tot niets, aangezien het resultaat van al dit onderzoek, van al deze studies tenslotte alleen maar een kist is.

Door verder de wegen van de wereld te bewandelen, is het onmogelijk het goede te doen. Men zou geen enkele steun bij de overheden vinden. Nochtans lijkt het dat zij gerechtigheid aanprijzen en zeggen dat niemand zijn naaste kwaad moet doen. Er zijn wetsartikelen om de misdadigers te straffen. Het is verboden te stelen en te doden. Men zou dus kunnen denken, dat de overheid een nobele instelling is, gevestigd opdat het kwade niet bedreven kan worden en de mensen veilig zouden zijn. In werkelijkheid is het resultaat een volledige onveiligheid, daar de dood de waardeloosheid van de zo hoog geprezen bescherming komt bewijzen.

De waarheid is deze: de mensen trachten zich te verrijken, en de handige mensen komen vaak tot hun

Weet je dat God vergeeft?

HET kleine meisje werd ontvangen precies net als haar zus vier jaar eerder was ontvangen. De ontvangst in deze vallei van tranen was toch lief en vreugdevol geweest. De ouders hadden het beste van zichzelf gegeven, en ze hadden met menselijke warmte, glimlachjes en liedjes, gecompenseerd wat de omringende natuur niet kon geven in deze mijnbouwstreek in Noord-Frankrijk. Een trieste omgeving tussen de zwarte bergen met slakken en de grijze steegjes waar elke luchtstroom het steenkoolstof eindeloos verspreidde in een atmosfeer die meer op de hel leek dan op het paradijs.

Lea werd niet geboren in een wiegje in het groen, had nooit 's ochtends de zang van vogels gehoord, of de vreedzame betovering van waterbronnen. Het was voornamelijk in haar gezin dat ze de elementen van jeugdig geluk vond. De aanzet kon niet beter zijn

geweest voor dit vertrek naar het grote onbekende. De ouders waren eensgezind en vulden elkaar perfect aan ten behoeve van de kleine gemeenschap. Het vaderlijk gezag dat ongetwijfeld gebrek aan zachtmoedigheid zou hebben gehad, werd in evenwicht gehouden door de moederlijke tederheid, die gebrek aan gezag zou hebben gehad. De kinderen wisten dus wat goed was om te doen, volgens een rechtvaardigheid die bestond uit privileges en gehoorzaamheid vanuit hun hart. De tijd ging snel voorbij, onderbroken door vreugdevolle uitbarstingen van gelach, werk en liedjes. Het werk werd gemakkelijk uitgevoerd in deze orde. De naleving ervan, die vanzelfsprekend leek te zijn, liet de radertjes van het mechaniek geolied draaien.

De vader was leraar lichamelijke opvoeding en verdiende op een minder harde manier zijn brood dan de mijnwerkers, die het grootste deel van de bevolking van dit dorp vormden. Deze voordelen waren echter

relatief, en de ouders streefden ook niet naar rijkdom of roem. Hun enthousiasme had andere oorzaken, en hun optimisme leek kracht te putten uit de wortels die in de voorschriften van hun religie gegrond waren. De verering van vader en moeder voor God via de kerk, wijdde Lea spontaan aan haar ouders zonder tussenkomst van personen. Haar vermogen om te gehoorzamen vloeide voort uit een heldere bron die de stortvloed van vreugde voedde die haar voortdreef.

De vreselijke wolken die zich opstapelden aan de hemel van de naties, verduisterden niet zo erg de hemel voor het kleine gezin, waar ook nog een broertje werd geboren. Maar de waanzin van de oorlog had conflicten verplaatst naar het niveau van grote rampen. Lea's ouders moesten zich gewonnen geven. Hun kerk, die gisteren nog voor vrede bad, veroordeelde vandaag degenen die weigerden te vechten, en bleef toch dwaas geloven in naastenliefde.

De gymleraar moest zich dus wel iets gaan realiseren. Hij had prachtige jonge mannen gevormd om voor kanonnenvoer te dienen. Zelf was hij niet ontsnapt aan de oproep onder de vlag te komen dienen. Het leven was plotseling veranderd in een grote verwarring. Lachjes en liedjes waren veranderd in "Te wapen, burgers", voordat het nog sneller uitdraaide op "In tranen, burgers".

Hun materiële middelen, waarvoor ze zich zo hadden ingespannen, waren al weggesmolten, toen bekend werd dat vader krijgsgesvangene was aan de andere kant van de Rijn. Lea was 6 jaar oud en haar zus 10. De moeder moest het naaien van kleren hervatten, en in de onrust die woedde, klampte ze zich wanhopig vast aan het geloof van haar godsdienst. "Bid, bid, bid dan toch!" Dat klonk de hele dag dagen lang, in de oren van de meisjes en deze onophoudelijke druk ontregelde hun spel en hun intuïtieve gevoel voor rechtvaardigheid en liefde.

doel. Zij worden soms zelfs zeer rijk, maar deze rijkdom openbaart zich als een zó grote armoede dat ze op het laatst verplicht zijn te sterven. Hun zogenaamde rijkdom dient hun tot niets, aangezien ze hun bestaan niet kan verzekeren en zij zo arm worden, dat ze het leven verliezen.

In de wegen van God gaan de zaken heel anders. De rijkdom is een zegen en het is alleen in de mate waarin men de gekregen weldaden uitdeelt, dat men aan de anderen denkt en men zich voor hen inzet, dat men zich verrijkt met de zegen van de Allerhoogste. Die is de kostbaarste schat en de enige die een echte en duurzame rijkdom betekent. Terwijl het oppotten van geld zo'n ongunstige toestand is, dat de Heer zelfs verklaard heeft, dat geen enkele rijke het Koninkrijk van God zal binnengaan.

Welnu, wat de Heer zei, zijn geen ijdele woorden, dit zijn gedachten die een diepe zin hebben, die een stevig les en zegen geven aan degenen die ze volgen. Daarvoor komt het erop aan er echt gans zijn hart in te leggen en een volledig vertrouwen te hebben in Hem die de beloften heeft gedaan. Wij hebben in Hem vrouwen gehad en Hij heeft ons overvloedig gezegend. Hij heeft ons de kennis van de waarachtige dingen en van Zijn prachtige liefdesplan gegeven, opdat wij het op onze beurt bekend zouden kunnen maken aan allen die onderricht willen worden over de waarheid, willen weten waarom ze op de aarde zijn en wat de definitieve bestemming van ieder mens is. Wij kunnen hun door de goddelijke genade heerlijke hoop en zekerheden geven en hun het komende Koninkrijk van God met al zijn prachtige zegeningen tonen.

Tegenwoordig zijn we nog verplicht de mensen op te gaan zoeken en hun de publicaties van de waarheid aan te bieden om hen te interesseren voor het Koninkrijk van God dat hun bestemming is, maar op een dag zullen zij uit zichzelf komen. Voordien moeten we hun kunnen bewijzen, door de zegen die wij verwezenlijken, dat wij echt op hét goede pad zijn. Het is heel speciaal door middel van onze kleine proefverblijven dat wij allen kunnen overtuigen die overtuigd willen worden. In deze proefverblijven spannen we ons in 't klein in te illustreren wat het Koninkrijk van God vertegenwoordigt met zijn onveranderlijke vreugde, zijn zegen, veiligheid, harmonie, vrede en geluk. Dat alles wordt werkelijkheid door de beoefening van de universele wet, die wil dat iedereen bestaat ten goede van zijn medemens. Met deze goddelijke basis kan de gelukkige gelijkwaardigheid niet ontbreken. Wij spannen ons in dit te verwezenlijken.

Wij hebben dus een prachtige boodschap te brengen aan de ongelukkige mensen. Maar opdat onze boodschap hun hart vindt en ertoe komt hen te overtuigen, moeten we door ons gedrag de nieuwe gevoelens, namelijk die van het Rijk van God, openbaren. Zij bestaan uit goedheid en welwillendheid, want de door de storm geslagen mensheid heeft daar een dringende behoefte aan. Ze moet in ons waarachtige, oprechte en toegewijde vrienden vinden. Door onze eigen belevenissen moeten we ook kunnen bewijzen, dat de universele wet, als zij trouw wordt nageleefd, gezondheid, vreugde, geluk en het eeuwige leven teweegbrengt.

Wij verheugen ons op deze heerlijk gezegende tijd waar alle mensen de Almachtige zullen kennen volgens Zijn sublieme karakter, waarin zij zich met Zijn plan en Zijn kostbare raadgevingen zullen voeden en de helling naar het leven zullen kunnen opgaan. Er zal niemand meer zijn die lijdt en die huilt. Iedereen zal, volgens het profetisch woord, onder zijn wijngaard en zijn vijgenboom staan, in de diepe en eeuwige veiligheid van het Rijk van God, dat op aarde gevestigd wordt dankzij het werk van onze geliefde Verlosser.

Over identiteit

Het tijdschrift *Coopération* Nr 43 publiceerde de tekst van een interview van Myriam Genier met Julia de Funès over het actuele onderwerp identiteit. We geven het hieronder weer.

“Identiteit brengt meer op een dwaalspoor dan dat het de weg wijst”

Voor de Franse filosofe Julia de Funès dwalen we af door ons te willen laten gelden door onze identiteit, omdat we op de verkeerde manier te werk gaan. Een ziekte van onze tijd, schrijft ze in haar nieuwe boek.

Identiteit is de laatste jaren een onuitputtelijke en onophoudelijke bron van vragen, claims en verlangens geworden. Het is echter niet daardoor dat de mens volledig kan worden, maar door vrijheid en een zelfgevoel, schrijft Julia de Funès in “De eeuw der verdoelden”...

Hoezo leven we in de “eeuw der verdoelden”?

Als de twintigste eeuw de eeuw was van de intrede van het begrip identiteit, van extreme individualisering, dan is de eenentwintigste eeuw die van de obsessie met identiteit, met de “woke” bewegingen en de “cancel” cultuur in het bijzonder. Maar identiteit misleidt meer dan dat het richting geeft.

Waarom?

Identiteit kan een valstrik zijn op persoonlijk vlak als men zich, om zich gerust te stellen, stort in rollen, houdingen, levensschema's. Het is een collectieve valstrik wanneer de geringste verschillen min-rijkjes worden die zo ver gaan, dat ze vervallen tot een onverzettelijke ideologie (woke). En het is een valstrik op het gebied van begrip, omdat identiteit een van de weinige begrippen is die zo tegenstrijdig is opgebouwd (identiteit slaat zowel op jezelf als op de ander). In de filosofie heeft deze tegenstelling altijd tot doodlopende wegen geleid.

Sommige feministische, gender-, enz. bewegingen, grotendeels gebaseerd op identiteit, hebben niet de juiste aanpak, gaan te ver, schrijft u.

Ik ben een feministe, maar de neofeministen van vandaag lijken me meer te handelen uit haat tegen mannen dan uit liefde voor vrouwen, uit wraakzucht in plaats van een eis voor rechtvaardigheid, uit een enge identiteitsreflex in plaats van uit een zorg voor openheid. Hun beweging lijkt me meer iets dat de vrijheid doodt voor mannen dan bevrijdend voor vrouwen. Er is nog steeds discriminatie en onrechtvaardigheid, maar laten we een onderscheid maken tussen een rechtvaardige en loyale verdediging en een moralistische klopjacht.

Uw conclusie is dat vrijheid en zelfgevoel prioriteit moeten krijgen.

Identiteitsconcepten maken identificatie mogelijk zonder zover te gaan als individualisering, singularisering. Identiteit kan nooit de ervaring van zichzelf in zijn unieke vorm toestaan. Alleen vrijheid stelt een wezen in staat om zichzelf niet te reduceren tot een voorbeeld, tot een proefstuk, niet om zijn leven te transformeren in een schematische komedie en zijn vrijheid in een enscenering.

Maar u ontkent identiteit niet?

Ook al lijkt het begrip identiteit mij ongelukkig, iets van dit begrip houdt stand. We hebben allemaal het verlangen om onszelf te zijn.

Maar het is moeilijk om vrij te zijn en jezelf te zijn. Wat zou uw advies zijn om dit te bereiken?

Het is het werk van je leven lang. Er is geen recept. Ik houd niet van trendy gedragsadviezen, zoals coaching of persoonlijke ontwikkeling. Maar je toevlucht nemen tot een kant-en-klare identiteit, tot een houding, is een van de beste manieren om zich te verwijderen van zichzelf. De moed van de vrijheid lijkt me een meer zekere weg.

U schrijft dat we anderen imiteren, dat we modellen volgen. We spelen allemaal komedie, dus we zijn geen van allen onszelf?

In elk bestaan, individueel en sociaal, is er een deel theatraal en komedie. We kunnen de blik van de ander niet helemaal negeren. We spelen dan ook hoe we zijn, we tonen ons in een bepaalde vorm. In de loop der jaren wordt een bevrijding gevoeld, het wordt gemakkelijker om van deze gespeelde identiteit af te komen, omdat de angst om niet in de smaak te vallen afneemt en we de moed om zichzelf te zijn, aandurven.

Gelukkig maar, omdat u schrijft dat “een ander imiteren de dood van jezelf betekent”?

Dit is het idee, dat ik ontleen aan Spinoza, die zegt dat je, door altijd op iemand of iets anders te willen lijken, zelfmoord pleegt. Verwacht geen perfectie van een extern element, maar begrijp dat ieder zijn eigen volmaaktheid heeft en dat elk authentiek verlangen komt om die te bevestigen, te vergroten, en laat groeien in aanwezigheid, en in werkelijkheid.

Voelt u zichzelf helemaal vrij?

Natuurlijk niet. Ik heb rollen te spelen die me soms nog overbelasten. Net als iedereen heb ik periodes naast mezelf gekend. Veel mensen kunnen hun hele leven afstand houden tot wie ze zijn of zouden willen zijn. Maar er is altijd een dringende behoefte om jezelf te bevrijden. We hebben geen ander mogelijk leven dan ons eigen leven. Daarom is dit boek bedoeld als een identiteitsbevrijding. Mijn scriptie ging al over dit thema, dus het is een onderwerp dat me al jaren bezighoudt.

Nog een ontsporing in onze tijd, u schrijft dat er geen moraal meer is maar moralisering.

In “De eerste mens” zei Camus: “Een mens houdt zichzelf in.” Dat vat samen wat in het algemeen onder “moraliteit” wordt verstaan, namelijk dat ik de ander voor laat gaan, dat ik in staat ben tot zelfverloochening uit altruïstische bezorgdheid. Tegenwoordig worden waarden met betrekking tot de ander, zoals beleefdheid, fatsoen, bescheidenheid, fijngevoeligheid, verdrongen door persoonlijke en individuele waarden, door een moralisering van het respect dat we aan onszelf als persoon verschuldigd zijn. “Een mens houdt zichzelf in”, wordt: “Een mens respecteert zichzelf”.

Zijn sociale netwerken daar mede de oorzaak van?

Het is veel structureler dan dat, maar sociale netwerken accentueren dit fenomeen. Door een valse identiteit toe te staan, omdat men een pseudoniem kan nemen, is het mogelijk om de ergste dingen in totale anonimiteit te zeggen.

Zijn we egoïstisch?

We maken de opkomst van de identiteit mee. Dat wil niet zeggen egoïsme. Het betekent dat alle autoriteiten die betekenis gaven aan het individu, die zijn bestaan leidden, geleidelijk instortten (religie, metafysica of politiek). Het individu bevindt zich dus alleen met zichzelf. Voor mij gaat het er niet om de hedendaagse mens te bekritisieren, maar om te begrijpen dat hij zijn eigen referentiekader heeft.

Was het in vroegere eeuwen beter?

Ik heb helemaal geen heimwee naar het verleden. Onze leefomstandigheden zijn onvergelijkbaar meer comfortabel; we zijn verwend als we in 2022 in Frankrijk wonen. En ik leef als vrouw echt liever nu.

U draagt uw boek op aan uw ouders en grootouders die u “hebben geleerd om van een naam geen identiteit te maken, maar een verplichting”. Wat wil dat zeggen?

Mijn familie heeft nooit in de verering van mijn grootvader willen leven, om te profiteren van zijn naam, van zijn licht. Mijn broers hebben een eigen baan, mijn

De samenhang van het kleine gezin echter had het smeulende lichtje van hoop in deze dagen van ontberingen laten branden, want Lea hield van haar moeder boven alles, en ze lachte, als zij gelukkig was, en huilde, als zij tranen vergoot.

Het werk ging alle verzamelde krachten te boven, maar de zorgen legden nog meer gewicht in de schaal en toen vader na vier jaar gevangenschap terugkeerde, vertoonde moeder de eerste tekenen van uitputting. Ze was echter in staat om voor haar man die in een slechte toestand verkeerde, te zorgen en nog een kind op de wereld te zetten, een allermiserabelst oorlogskind, waar de twee dochters ook steeds constant voor moesten bidden.

Moeder had dus haar laatste krachten gebruikt en toen vader die van hem weer terug had, was ze ingestort. Haar aangetaste longen hadden haar naar ziekenhuizen, sanatoria en andere klinieken gevoerd. Lea verving haar

tijdens haar afwezigheid en zorgde voor haar toen ze kon terugkeren. De oudere zuster had afstand genomen, want ze vreesde voor ziektekiemen en vermoeidheid, terwijl de jongste, gedreven door een intense en onvoorwaardelijke liefde, deze risico's zonder angst onder ogen zag.

Na drie jaar van afwisselend steeds lagere hoogten en steeds diepere dalen was moeder ingeslapen, en was het de oudere zus die naar het sanatorium voor preventieve behandeling van TBC moest. Volgens de medische stand was haar arme moeder overleden aan tuberculose, maar in de kerk kreeg Lea te horen dat het God was, die haar tot zich had genomen. Het meisje zou Hem zulke bedoelingen nooit uit zichzelf hebben toegekend, maar dit vonnis kwam van de kansel. Dus het was het woord van het evangelie!

Bovenop de extreme pijn van de scheiding van haar moeder kwam de bitterheid van een diepe opstandigheid. Het gevoel te zijn

losgelaten, bedrogen, verraden, had in haar ziel een afgrond donker van verdriet gegraven. Lea had niet haar vuisten gebald, noch de hemel uitgescholden die net haar moeder had weggerukt, maar ze had er geen behoefte meer aan, dat men haar over die potentiaat vertelde die zo willekeurig het lot van zijn onderdanen manipuleerde. Het doorscheuren van de meest tedere banden, de ineenstorting van haar vertrouwen in God, van wie ze altijd had gedacht dat Hij rechtvaardig en goed was, waren erger dan de dood.

Lea was met dezelfde lichtgelovigheid van het ene uiterste tot het andere gekomen, maar thuis was ze altijd hetzelfde, toegewijd als haar moeder tot het uiterste. Ze was 19 toen vader overwoog te hertrouwen. Maar deze nieuwe vrouw wilde niet langer de grote meisjes in het huis, en Lea werd plotseling als het ware in het diepe gegooid van een wereld, waarvan ze bijna niets wist.

Ze miste haar moeder vreselijk, en om het

gezin te vervangen die ze niet meer had, wilde ze een ander vinden. Niets was blijkbaar makkelijker! De eerste jongeman die haar pad kruiste, had de juiste eigenschappen voor een echtgenoot, en ons duifje had zich meteen in het huwelijk gestort. Deze jongen was enig kind, en zijn moeder was een weduwe. Het was niet moeilijk te begrijpen, dat ze niet van plan was om haar plaats en natuurlijk het runnen van het huishouden op te geven, maar Lea had niets in de gaten. Om de families niet van hen te vervreemden en geen verdere problemen te riskeren, werd het huwelijk in de kerk gesloten, en de priester had dit overhaaste huwelijk ingezegend.

Acht dagen later kon Lea het gevolg van deze impulsieve daad al beter inschatten, evenals de puur formele waarde van de huwelijksinzegening. Deze enscenering was voorafgegaan aan een duik in de realiteit van beproevingen die alles afsneden waarop ze had gehoopt. Maar nu ze zich gebonden

vader had een eigen baan, mijn oom ook. We hebben altijd het bevel gekregen om onze eigen koers uit te zetten, om zelf iets te bereiken. Een naam erf je (een gelukkige erfenis wat mij betreft), en is geen verdienste.

Zoals Julia de Funès zegt, is de eenentwintigste eeuw de eeuw van de obsessie met identiteit. Naar onze mening is deze behoefte om je identiteit te zoeken en vervolgens te bevestigen een reactie op de afgrond die de maatschappij betekend, die de neiging heeft om het individu te laten verdwijnen, om hem te ontmenselijken. De waarden die ooit werden erkend en gewaardeerd, worden vandaag de dag niet meer ter harte genomen. Verdienste, moed, eerlijkheid, etc. worden niet meer in aanmerking genomen, ook door het feit dat er geen moraal meer is, aldus Julia de Funès.

Aan de andere kant, nog steeds volgens Julia de Funès, kan identiteit nooit de ervaring van zichzelf als uniek persoon mogelijk maken.. Alleen vrijheid maakt het mogelijk dat een wezen niet gereduceerd wordt tot een voorbeeld, tot een model... Identiteit is inderdaad een abstract begrip dat niets toevoegt aan de kwaliteit van ons leven; het is vrijheid die de mens in staat stelt om te bloeien. Maar zoals we later zullen zien, is er veel te doen om vrijheid te bereiken.

Wij begrijpen heel goed de worsteling van onze medemensen om niet te "verdwijnen", maar om een stempel te drukken op de samenleving, om erkend te worden, want daar gaat het uiteindelijk om. We moeten echter zeggen dat dit gevecht neerkomt op goed geluk gaan en op het slaan in de lucht. Inderdaad, als we onze identiteit willen bevestigen en authentiek willen zijn of blijven, onze goede kanten, maar ook onze gebreken, zullen onze zwakheden automatisch verschijnen en dit is niet echt wat we willen. Aan de andere kant kennen we onszelf maar heel gebrekkig. Daarom is het een illusie om te denken dat we onze identiteit bevestigen als we niet eens weten wie we zijn.

Maar er is een idee dat ontbreekt in de analyse die dit artikel ons geeft, het is dat van de zonde. Wij zijn zondaars. We delen dus in veroordeling en dood. Maar de identiteit van een veroordeelde willen claimen, is het paard achter de wagen spannen. Het gaat er vooral om dat we ons door onze dierbare Verlosser laten verlossen van de veroordeling die ons deel is. Het is duidelijk dat mensen zich vandaag de dag niet bewust zijn van hun ware situatie. Maar dit verandert niets aan het probleem.

Als zondaars hebben we maar één mogelijkheid om de vrijheid te bereiken, waarvan Julia de Funès melding maakt, en dat is om onze werkelijke situatie te erkennen en de losprijs te accepteren die door onze dierbare Verlosser werd betaald en de kostbare verdiensten waarmee hij ons wil kleden: rechtvaardiging door het geloof, wat de apostel Paulus zo goed heeft uitgelegd in zijn brief aan de Romeinen. Dan komt de lange fase van de heiliging, dat wil zeggen van het veranderen van karakter, want met de egoïstische gevoelens waarmee we verzadigd zijn, zijn we niet vrij of levensvatbaar.

Zoals we kunnen zien, is de strijd om onze identiteit te verdedigen niet de strijd die wij persoonlijk voor onszelf aan het front moeten voeren. Het is vooral onze redding en die van onze medemensen die we in aanmerking moeten nemen, omdat we niet bestaan als een geïsoleerde persoonlijkheid. We hebben alleen bestaansrecht als we de weldoener van onze medemensen worden. We hebben daarom onze naaste nodig om hem goed te doen om te kunnen overleven, zoals de Universele Wet wil. Een mens die in volmaakt egoïsme leeft zonder voor anderen te zorgen of zich zorgen te maken, is voorbestemd om te verdwijnen. Het is ook de belangrijkste oorzaak die ons doet sterven. Aan de

andere kant kan de mens niet eeuwig leven zonder permanent contact te hebben met God van wie hij dat leven ontvangt.

Zoals we in het bovenstaande kunnen zien, is het begrip identiteit vrij relatief. Sommige persoonlijkheden hebben een prachtig karakter ontwikkeld. Dit is hun identiteit geworden. Ze vochten echter niet om deze identiteit te verdedigen. Ze vochten om het kwade met het goede te overwinnen, voor hun naaste.

Toen Mozes de Heer vroeg om zijn Naam aan hem te geven, om aan de Israëlieten bekend te maken wie hen uit Egypte zou leiden, antwoordde de Heer hem: "Gij zult tot hen zeggen: Hij die "Ik ben" genoemd wordt, heeft mij naar u gezonden." Ex. 3: 14. Zo identificeerde Hij Zichzelf en dit betekende dat Hij in alle eeuwigheid bestaat.

Als Filippus onze lieve Heiland in de bovenzaal vraagt om hem de Vader te laten zien, antwoordt onze geliefde Heiland: "Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien... Geloof u niet dat ik in de Vader ben en dat de Vader in mij is? De woorden die ik tegen u zeg, zeg ik niet uit mijzelf; en de Vader die in mij woont, is Hij die de werken doet." Johannes 14: 9, 10. Dit is een prachtig antwoord op de "identiteitscrisis" die we doormaken. Onze beminde Heiland wilde zich niet onafhankelijk van zijn Vader identificeren, maar hij was in staat om te verklaren dat hij niet bestond zonder de Eeuwige.

In tegenstelling tot deze voorbeelden kunnen we Lucifer citeren die zei: "Ik zal opstijgen naar de hemel, ik zal mijn troon verheffen boven de sterren van God; Ik zal op de berg van de vergadering zitten, aan het uiteinde van het noorden; Ik zal opstijgen naar de top van de wolken, ik zal zijn als de Allerhoogste." Jesaja 14: 13, 14. We weten wat het einde ervan zal zijn. Onze geliefde Heiland verklaart over hem: "Ik zag Satan als een bliksem uit de hemel vallen." Lucas 10: 18. Kortom, wat voor ons het belangrijkste is, is niet om te bevestigen wie we zijn, maar om te proberen een kind van God te worden dat de goddelijke beloften kan erven.

Een kraai die weet hoe hij zich moet verdedigen

In *La Vie des Bêtes* nr. 73 vinden we het volgende verhaal, geschreven door Elian-J. Finbert:

Op een dag, nadat ik in een park aan de voet van een boom een kleine kraai had opgeraapt, die uit zijn nest was gevallen, en zag, dat de vogel met zijn vleugels klapperde en zijn snavel opende om me te vertellen dat hij honger had, pakte ik hem op, en gaf hem een snavelvol eten. Ik deed zo mijn best voor hem, dat ik hem uiteindelijk grootbracht.

Ik had hem "Negertje" genoemd en Negertje, die zich altijd vrije mocht bewegen, groeide op zonder ooit te proberen weg te vliegen.

Hij ging graag naar de stallen waar hij altijd wel wat haver vond om op te pikken. Doordat hij daar leefde en de koetsier elke dag hoorde zeggen, als hij de wagen naar het bordes van het landhuis bracht: "De wagen staat voor", slaagde hij er eindelijk in het woord voor wagen duidelijk uit te spreken, en men kon hem na de knecht horen herhalen: "De wagen! De wagen!"

Omdat ik merkte, dat hij heel goed in staat was om woorden te onthouden, en omdat ik vreesde dat op een goede dag een jager zijn geweer op hem zou afschieten, leerde ik hem deze zin: "Dood me niet!"

Als hij in het park van boom naar boom vloog en een voorbijganger zag, liet hij niet na met luide stem te roepen: "Dood me niet!" of "De wagen! De wagen!"

Op een dag kwam er een nieuwe parkwachter, en toen hij Negertje op een tak zag zitten, kwam hij zachtjes dichterbij en nam hem op de korrel: maar de kraai, die

de loop van een geweer zag en vervolgens de bewaker, begon te roepen: "Dood me niet! Dood me niet!" De bijgelovige bewaker, die deze woorden uit de keel van de vogel hoorde, twijfelde er niet aan dat hij de duivel in eigen persoon voor zich had. Hij gooide zijn geweer neer en begon naar het huis te rennen. Als Negertje de man in deze toestand ziet, vindt hij het leuk om hem op vleugelfstand te volgen, en op het moment dat de man de keuken bereikt, zweert deze dat hij door de duivel wordt achtervolgd. De kraai zit dan op zijn hoofd, klampt zich vast aan zijn haar en herhaalt: "Dood me niet! Dood me niet!"

Het was tevergeefs om de bewaker (die uit Bretagne kwam) gerust te stellen, en tegen hem te herhalen dat deze duivel slechts een kraai was. De man wilde dat niet geloven en keerde terug naar zijn Armorica!

Deze regels bevestigen de mening van veel natuuronderzoekers die de kraai de eerste prijs toekennen voor intelligentie onder de dieren en in het bijzonder onder de vogels. Er was een tijd dat de kraai een slechte reputatie had en zelfs als een plaag werd beschouwd. Bovendien wordt deze slechte naam op veel andere dieren toegepast, en dit op een manier die geheel in strijd is met de werkelijkheid. We zijn blij om te zien dat een groot aantal deskundige personen momenteel serieus kijken naar de harmonie van de natuur. Ze komen allemaal tot de conclusie dat er in werkelijkheid geen dieren of vogels zijn die het verdienen om ongedierte te worden genoemd.

Waar de mens niet ingrijpt met zijn valse redeneringen, altijd gebaseerd op eigenbelang, heerst er een evenwicht waarover we al vaak hebben gesproken in *De Gids*.

De raaf en bepaalde variëteiten van zijn ras zijn daarentegen erg nuttig. Natuurlijk nemen ze soms een paar kleine dieren of zelfs een kip mee om hun tafel te sieren. Maar wat zeker is, is dat ze een aanzienlijke hoeveelheid larven en andere schadelijke insecten vernietigen.

De reden dat we graag een paar van zulke verhalen vertellen, is dat het ons eraan herinnert dat de tijd komt dat er een nieuwe orde zal worden ingevoerd, dat nieuwe rijk waarover alle profeten van God hebben gesproken. Daar kan een wonderbaarlijke gemeenschap tot stand worden gebracht, niet alleen tussen de mensen, maar ook met de hele schepping. Deze zal het bewonderenswaardige stempel van volmaaktheid hebben herwonnen dat is vastgelegd door de nageleefde universele wet. Dit zal de tijd zijn waarover geschreven staat dat "de oude dingen zullen zijn voorbijgegaan en alle dingen nieuw zullen zijn geworden".

Het is aan ons om in deze richting te werken en te leren om voor onszelf deze bewonderenswaardige universele wet van altruïsme en broederschap na te leven, in een totale belangeloosheid.

Evolutie of verval

De krant *20 Minutes* van 14 maart 2022 publiceerde een interessant artikel dat ons vertelt dat ons brein steeds kleiner wordt. En wij altijd maar denken dat we slimmer zijn dan de generaties die ons voorgingen, dit is een geweldige les die ons op onze plaats zet! We nemen deze tekst in zijn geheel over:

Onze grote hersenen hebben al het volume van een citroen verloren

Het volumeverlies van ons denkorgaan intrigeert onderzoekers, die verschillende sporen volgen.

Glijdt de mensheid af naar een algemene domheid? De vraag kan zich voordoen, wanneer we weten dat, na te zijn gegroeid tijdens het grootste deel van de evolutie, onze hersenen al een paar millennia krimpen. "De afname komt overeen met het volume van een citroen", legt de Amerikaanse antropoloog Jeremy De Silva uit, geciteerd door de "NZZ am Sonntag". Deze onderzo-

had voor "God" en de mensen, durfde Lea niet daarop terug te komen. Ze moest naar de stad om te gaan werken in een naaiatelier om de huishoudkas te vullen. Haar schoonmoeder beheerde al het geld en gaf haar precies wat ze elke dag nodig had om haar middaglunch te betalen. Kinderen hadden niet lang op zich laten wachten, en dat had de zin aan dit huwelijk gegeven. Een zoon en vier dochters werden geboren in een klimaat dat steeds meer verslechterde.

Haar man zette zich, gesteund door zijn moeder, steeds minder in voor zijn werk en rekende meer en meer op de kinderbijslag en het werk van zijn vrouw om van te leven. Beetje bij beetje was hij zelfs begonnen te drinken, en om hem aan zich te binden, overhandigde zijn moeder hem voor al zijn grillen geld uit de huishoudkas. Lea werkte, maar negen van de tien keer kon ze voor de kinderen alleen peterselieaardappelen op tafel zetten. Ze had geduldig afgewacht, in de

hoop op verandering. Dertien jaar lang had ze deze verslechterende situatie verdragen. In staat tot een vertrouwen tot het uiterste, was ze ook in staat tot grote reacties.

Zo had ze op een dag de benen genomen en was met haar vijf kinderen naar de Yvonne gegaan waar haar zus haar huis voor haar open stelde. Drie maanden later zette ze een definitieve streep onder deze ongelukkige paragraaf in haar bestaan. Er waren nog steeds de kinderen voor wier belangen Lea natuurlijk altijd de allergrootste aandacht had. Het was echter bijna noodzakelijk om voor hen te denken aan publieke bijstand, toen ze de buurman Norbert leerde kennen, die een garage had. Hij was aardig en warm, en toonde een vriendelijke belangstelling voor het gezin. Langzaam werd er een huishouden opgezet en twee meisjes hadden het aantal nog versterkt en compleet gemaakt.

Een paar jaar ging het klaarblijkelijk goed, voor er ernstige problemen ontstonden. De

kinderen waren volwassen geworden. De zoon voor wie Lea een voorliefde had, had een grote plek in haar hart. Haar man gaf de voorkeur aan de meisjes, vooral omdat de jongen zijn vrouw een beetje van hem wegnam en het vertrouwen van zijn zussen kreeg. Het mysterie van de zonde is onuitputtelijk en jaloezie had een ongelooflijke reeks gemene streken en hatelijkheden aangewakkerd.

Lea had het niet meteen opgemerkt, want ze had een natuurlijke neiging om het kwaad niet te vermoeden, een naïef vertrouwen, waaraan slechts onderscheidingsvermogen ontbrak. Toen de zaak duidelijk werd, had ze gereageerd met een nieuwe depressie, omdat ze net zo veel om haar man gaf als om haar zoon en, verscheurd tussen die twee, leed ze verschrikkelijk. Norbert had ook gebruik gemaakt van haar afwezigheid om de jongen te verjagen die naar een schuur in het dorp moest om daar op het stro te slapen. Hij was 18 jaar oud en werkte al in de fabriek.

Lea vond bij haar terugkeer de zaken zoals ze nu waren, maar ze had niet alles gezien, gelukkig! De wolken die haar belaagden werden weer dikker. Een buurvrouw moest om hulp worden gevraagd om haar te helpen. Maria was geen profeet en toch was er een sprankje hoop met haar binnengekomen.

Een hoop die klonk als een zekerheid, want de betere dagen waarover ze sprak, werden overal in de Bijbel al aangekondigd, en dit Koninkrijk had zijn koning, zijn gerechtigheid, zijn apostelen, en de vervulling van die grote profetie stond op het punt om te beginnen. Dit alles werd natuurlijk voorafgegaan door flinke beproevingen die het bewind van het kwaad op aarde definitief moesten uitwissen.

Door haar fragiele zenuwen vroeg Lea er niet zoveel over. Haar persoonlijke beproevingen hadden haar al van boven tot onder terneer gedrukt, maar de gedachte dat het goede volgens het evangelie, samen met

ker werkt aan de stelling dat het uitwendig opslaan van kennis ertoe heeft geleid dat mensen minder energie in hun hersenen steken. Veel beslissingen worden genomen door de groep en niet meer door het individu. Dus die informatie die belangrijk was om te overleven, werd niet langer opgeslagen in hun eigen geheugen, maar in dat van andere leden van de groep, zoals in boeken. "De uitvinding van het schrijven zou bijvoorbeeld samenvallen met het begin van de verkleining van de hersenen", zegt Jeremy De Silva.

De biologe Sandra Heldstab van het Instituut voor Antropologie van de Universiteit van Zürich vermoedt dat nieuwe infectieziekten een sterker immuunsysteem vereisen, dat een deel van de energie voor de hersenen daarvoor gebruikt. Experts zijn het er allemaal over eens, dat we ons geen zorgen hoeven te maken. Het verband tussen hersengrootte en intelligentie is erg zwak, zegt Sandra Heldstab...

Dit is informatie die serieus in overweging moet worden genomen. En als we eerlijk willen zijn, daagt het dan niet de evolutietheorie uit dat we altijd in een opwaartse en nooit in een neerwaartse wedloop naar het beste, het meest capabele, het slimste gaan? Hoe kunnen we dan verklaren dat we vermogens verliezen? dat onze voorouders het beter wisten dan wij, dat ze op bepaalde gebieden capabeler waren? Het is een grote les in nederigheid om de capaciteiten te erkennen van degenen die ons zijn voorgedaan.

Maar als we de redenering willen voortzetten, moeten we ons afvragen welke factoren de krimp van onze hersenen hebben veroorzaakt. Zonder te pretenderen een volledige verklaring van dit fenomeen te geven, kunnen we proberen enkele hypothesen naar voren te brengen die ons kunnen helpen het te begrijpen.

Nieuwe pedagogische methoden op scholen pleiten dus voor het begrijpen in plaats van het opnemen van kennis. We leren bijvoorbeeld niet meer zoveel uit ons hoofd, als vroeger. Uit het hoofd leren is misschien niet de beste onderwijsmethode. Het had echter de verdienste de hersenen te laten werken en ontwikkelen.

Aan de andere kant, zoals dit artikel beschrijft, zou de uitvinding van het schrijven samenvallen met het begin van de vermindering van de hersengrootte. Voordat we de mogelijkheid hadden om informatie in schrift op te slaan, werd gebruik gemaakt van wat de mondelinge overlevering wordt genoemd. Van het geheugen werd veel gevraagd. Zo werden bijvoorbeeld boeken als de Bijbel geschreven. Lang mondeling van vader op zoon overgedragen, werden de verhalen van de Bijbel uiteindelijk schriftelijk vastgelegd in boeken, eerst in de vorm van rollen. We kunnen ons het geheugen voorstellen dat nodig was om zoveel informatie op te slaan.

Vandaag de dag, met de mogelijkheden die de technologie biedt, lijkt het boek zelfs verouderd. Met de computer en het internet krijgen we elke informatie die we op dit moment willen en we nemen niet langer de moeite om iets te onthouden.

Maar dit alles vormt naar onze mening slechts een onvolledige benadering van dit fenomeen. En we denken dat de krimp van de hersenen voor een groot deel te wijten is aan het verschijnen van de zonde. Want, als we bedenken dat de mens aan het begin van de schepping voortdurend in contact moest staan met de Eeuwige, dan werd er volledig op zijn cerebrale vermogens een beroep gedaan. Als we bijvoorbeeld naar het geloof kijken. Dat veronderstelt voortdurend de tegenwoordigheid van de Heer in gedachten te heb-

ben, die men niet ziet, die men niet hoort; nooit iets te denken, te zeggen of te doen dat Gods geest zou kunnen bedroeven. Hetzelfde geldt voor alle goddelijke gevoelens.

Dit zijn vermogens die niet meer zijn ontwikkeld sinds de mens tot zonde verviel. Sommige elitewezens die onze dierbare Heiland volgden op het pad van opoffering, ontwikkelden deze gevoelens echter enorm en waren in staat om zijn Kerk te vormen. En we weten dat alle mensen geroepen worden om ze op hun beurt te realiseren, maar in mindere mate. Overigens moet men om de naaste lief te hebben als zichzelf, zoals onze Heer Jezus ons uitnodigt te doen, leren God lief te hebben boven alles en daarvoor zijn geloof te ontwikkelen.

Omgekeerd beperkt egoïsme, dat tegenwoordig over het algemeen door de mens wordt beoefend, zijn capaciteiten. Door steeds aan onszelf te denken en ons niet voor de ander te interesseren, verliezen we bepaalde capaciteiten van onze hersenen. Want dit orgaan is, net als al de organen van de mens, geschapen om te bestaan voor het welzijn van de wereld om hem heen. De mens zelf moet dit principe gehoorzamen, dat de uitdrukking is van de Universele Wet. Dat is ook de reden van bestaan van de mens: bestaan voor het welzijn van zijn medemens en te allen tijde gemeenschap met hem hebben.

We kunnen deze uiteenzetting echter afsluiten met goed nieuws. Het brein van de mens zal terugkeren naar zijn oorspronkelijke grootte dankzij het offer van onze dierbare Heiland, die in de nabije toekomst het herstel van alle dingen mogelijk zal maken. Zo kondigden de profeten het lang geleden van tevoren aan, de mens zal zijn bestemming terugvinden: het eeuwige leven.

wijsheid en goddelijke liefde zouden zegevieren over onrecht, haat, ellende en lijden, had haar bevrijd. Sindsdien vertrouwde ze op Maria zoals de slapeloze op de morgen. De buurvrouw maakte het huis schoon en verhief tegelijkertijd haar geest in haar hart, droogde haar tranen en openbaarde haar de beginselen van de rust voor de ziel, dit wonder van geloof.

Norbert luisterde soms toegeeflijk naar deze woorden en leek ze soms te begrijpen. Het was overigens het goede nieuws over de hele linie en Lea had geleerd dat zij inderdaad misleid was over God en dat men niet tegen Hém in opstand moest komen voor alle ellende die over de aarde verspreid was, dat Hij niet verantwoordelijk was voor de veroordeling, die het menselijk ras in het graf bracht, niet voor niets was. Het was aan de Boodschapper van het einde der tijden om tegen het ongelukkige hart te zeggen:

Weet je dat God vergeeft,

Dat Hij nooit straft,

Niemand laat sterven,

Dat er alleen goedheid is in hem?

Dat Hij het riet dat buigt,

Niet breekt,

Dat hij het leven teruggeeft aan de doden,

In zijn Koninkrijk, dat komt?

Lea had dus de hoop op betere dagen zien gloren en was langzaam teruggekeerd uit de afgrond van de depressie. Norbert was klaarblijkelijk zijn werk moe en had besloten om te vertrekken, en ze waren in het Noorden beland en opgescheept met een café-restaurant. Een paar kinderen waren in de Yonne gebleven en ver van Maria, haar zuster in de geest, voelde Lea zich steeds kwetsbaarder. Van tijd tot tijd zag ze de familie van het geloof, toen ze plotseling hoorde van de dood van haar zoon. Zonder de kennis van de Waarheid die ze had gekregen, zou deze schok haar in het graf hebben gebracht, zij voelde daarmee tegen haar man.

Maar dat was niet alles. Een jaar later pleegde een van haar dochters zelfmoord. Lea vernam toen wat er met Norbert was gebeurd. Deze gruwel en andere dergelijke pijnen van die aard werden voor haar verborgen, omdat het werd gevreesd voor haar reactie. Sinds de dood van haar moeder is Lea van de ene diepe ontgoocheling naar de andere gegaan en dus van de ene tragedie naar de andere. Alles wat ze had ontwikkeld in haar leven, viel uit elkaar, en de banden waarvan ze dacht dat ze veilig en oprecht waren, werden de ene na de andere verscheurd. Alleen Maria's vriendschap en die van de familie van het geloof bleven over, een vriendschap die trouw bleef in tegenspoed. Het was deze vriendschap die Lea opnieuw uit de afgrond trok, en die haar met goddelijke genade en vergeving had omhuld, tot het punt dat ook zij had kunnen vergeven.

De jonge vrouw had de weg hervat, verrijkt met ervaringen, want die waren noodzakelijk om haar ogen te openen en zonder spijt de wegen van de vervloeking te verlaten. Norbert had goede voornemens gemaakt en ontroerende beloftes gedaan, maar hij was nog niet zover zich daaraan te houden. Op zijn eigen manier hield hij van Lea, maar ze wist nu dat zelfs de beste liefde volgens wereldse begrippen slechts een bedrieglijk woord was, haat verborgen in een woord. Ze geloofde toch niet in de nieuwe liefdesavonturen van haar man, zelfs niet als haar dochters haar verzekerde: "Zie je het dan niet, mamma?"

Welnu, nee! Lea zag het niet, geloofde het ook niet, misschien omdat ze nu een andere kijk op de dingen had en omdat de indrukken van wat eerlijk, waar, rechtvaardig, mooi en goed was, in haar domineerden. Ze zag hoe het Koninkrijk van God geboren werd in dit kleine begin en tenslotte concreet zou worden in een apotheose van heerlijkheid en gelukzaligheid. Deze indrukken veegden de ongezonde dampen en smerige dingen die de geest van de wereld meer en meer om haar heen overbracht, weg van haar ziel.

Op een dag moest ze echter het voor de hand liggende onder ogen zien. Wat ze liever niet had willen weten, wat haar dochters al heel lang zagen, werd onthuld. Haar man had een paar tranen gelaten bij de gedachte aan het verlies van zijn vrouw, maar hij wilde de andere vrouw niet verlaten. Lea vergat niet wat hij twintig jaar eerder had gedaan toen haar familie op de rand van de afgrond stond, en zij leed onder het vertrek van hem. Er lag geen andere weg voor haar dan die van verzaking.

In deze sombere keten van gebeurtenissen kon Lea de ijdelheid van de weg begrijpen waar het egoïsme en zijn hartstochten de wereld naartoe sleepten, want ze was de oneindige gangen van morele instorting gepasseerd. Deze ervaringen hadden echter haar hart geopend voor de zon van gerechtigheid en in deze zachte sfeer was ze overvloedig getroost. Ze had per slot van rekening overwonnen in dit lijden, en had deze straal van helderheid, door de voorzienigheid beschikt, haar niet de weg gewezen, die naar God voerde? Had Hij niet al haar wonden genezen door haar een prachtig doel voor ogen te stellen waarin het goede altijd zegevierde? Een doel tenslotte, dat al haar hoop waard was, waarbij ze degenen kon terugvinden die door de wereld, zijn geest en zijn ambities te verlaten, zich ter beschikking hadden gesteld om het grote bouwwerk van liefde en geloof op te bouwen. Getroost kon Lea meewerken uit achting en dankbaarheid voor degene die haar uit de klauwen van de tegenspoed had weggerukt.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Wij zullen de vreugd hebben in deze maand april het feest te vieren van het geliefde Leger van de Heer, het volk tot Gods welbehagen. Wij zullen bij die gelegenheid een uiteenzetting van de Boodschapper lezen, waarvan wij hieronder graag de voornaamste passages weergeven:

"Iemand zonder zelfbeheersing is als een stad waarvan de muur is geslecht." Spreuken 25: 28.

"De goddelijke lessen bevatten een wonderbaarlijke levenskracht. Zo is de tekst van vandaag heel speciaal geschikt voor de verjaardag van het heilige Leger van de Heer die wij vandaag vieren, want dat kan enkel het leven verkrijgen door deze stabiliteit en deze zelfbeheersing te verwezenlijken.

Alles speelt zich voor ons af rond deze kwestie, of wij de Heer boven alles beminnen, of dat wij iemand of iets boven hem beminnen. Dat is wat een muur maakt of een bres. En om erin te slagen God boven alles te beminnen, vraagt dat soms lange jaren strijd en gevecht. Wanneer er een zware beproeving komt, zien we pas onze echte toestand.

De aangeboren eerlijkheid om zuiverheid na te streven is een kracht tegen beïnvloeding. Als wij bressen vertonen van hoogmoed, moeten we ze opvullen door ootmoed. De bressen van jaloezie, moeten we dichtend door de verdiensten naar voren te brengen van hen op wie wij jaloers zijn. Dat is soeverein. Dat geldt ook voor alle karaktergebreken die in ons zijn. Laten we moedig zijn en onze geloften vervullen.

Laten we dus onze muur bouwen zodanig dat hij goed kan blijven staan. Daarvoor moeten we als cement de altruïstische liefde gebruiken, en voor dat glorierijke werk onze hele aandacht en al onze inspanningen in zetten, door de gemeenschap met God met een vertienvoudigde intensiteit na te streven. Anders zullen we niet tegen de omstandigheden opgewassen zijn. Als men daartoe niet bereid is, lukt dat niet, daar is niets aan te doen. Niets ter wereld kan de onontbeerlijke voorbereiding van het hart vervangen, door de dag na dag nageleefde lessen, op een eerlijke en moedige manier.

Het levensprogramma wordt getoond in het hele Gedenkboek. Dat is noch ingewikkeld noch moeilijk. We moeten ons alleen maar voldoende bewust zijn van de onmetelijkheid van de genade die voor ons staat.

Het Leger van de Almachtige moet vol leven en gezondheid zijn. Het is een schare prachtige wezens. Daarvoor moeten we vanzelfsprekend niet in de oude sleur blijven. Het lot en de roeping van een mens, is een kind van God te zijn. Welnu, een kind van God houdt zich bezig met de zaken van zijn hemelse Vader. Hij streeft maar naar één ding:

Gods Rijk, en weet dat zijn hemelse Vader hem de rest bovenal zal geven. Hij werkt aan de nieuwe dingen, die gaan komen.

Het is een zegevierend Leger, waarvan iedereen een overwinnaar is voor zichzelf. Hij behaalt de overwinning van de jeugd op de ouderdom, van het goede op het kwade, van de gezondheid op de ziekte, van het leven op de dood, van het geluk op het ongeluk. Het is natuurlijk een strijd van elk ogenblik om erin te slagen. Het komt erop aan de stier bij de hoorns te vatten en hem buiten gevecht te stellen; de stier is het oude karakter.

De kandidaten voor het Leger van de Almachtige moeten, om de dood te overwinnen, in hun hart voldoende liefdeskracht hebben om de kleine kudde te volgen, om samen de huidige moeilijkheden te verdragen, en alles wat zich nog zal manifesteren. In hen moet de liefde zo sterk zijn als de dood en hen leiden tot het eeuwige leven. Het vlees, noch hun sektarische familie, noch hun comfort, noch vrees, noch iets anders moeten hen kunnen doen wankelen. Ze hebben een karakter gemaakt in het vuur, en vrees de strijd noch de dood van het oude karakter. Zij zijn het, die alles, maar dan ook alles in de waagschaal van het leven gesteld hebben.

Ze zijn waardige persoonlijkheden, die alleen maar nobele en verheven woorden spreken. Zij schipperen niet met de wereld. Zij verwerven de stabiliteit van Daniel of van de drie Hebreërs, zij zijn toegewijd aan de Almachtige met lichaam en ziel. Dan bekleden ze zich natuurlijk met hun heilige sieraden en presenteren zich als een majestueus Leger van strijders van wie de kracht onvergankelijk is en zij kunnen de werken van iemand als Elisa verwezenlijken.

Dat is het programma dat voor ons ligt. Dat is de bouw van de muur van ons heil. En dat is niet moeilijk maar dat vergt trouw, oprechtheid en volharding in de inspanning. Dat is wat wij nu willen beschouwen met alle ernst die daarvoor nodig is, om te zijn wat de Heer van ons verwacht, de openbaring van de kinderen van God, ter ere van de Almachtige en van onze geliefde Verlosser."

Wij bewonderen het geloof en de trouw van de geliefde Boodschapper die hem het duidelijke visioen hebben gegeven van het Koninkrijk van God. Wij verenigen ons met hem en wensen onze geliefde broeders en zusters het volle welslagen toe in de goede strijd van het geloof om de getuigenis te geven van het trouw nageleefde goddelijke programma.

Voor België: 11, rue de la Bassette - 1330 Rixensart, Tel. 02/6535020.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 - 2331 KG Leiden. Tel. 06-51156491.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Veren. Verantw. Opsteller: Ph. Miquet, CH-1236 Cartigny Imprimerie Villière, 74160 Beaumont, France.